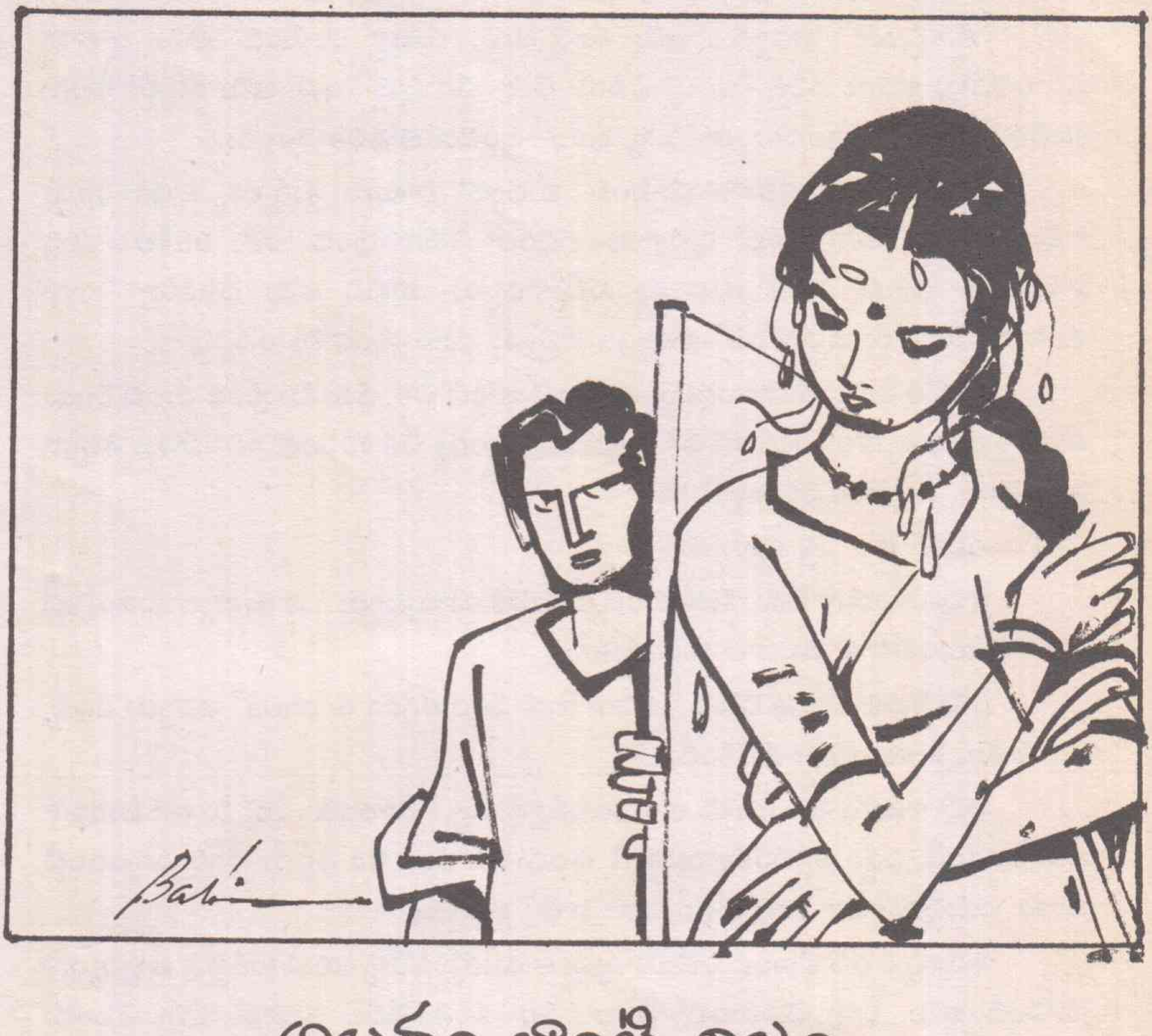

అబద్ధం లాంటి నిజం

తలుపు తీసి "లోపలికి రండి" అన్నాడు రావు.

అరుగు చివరగా నిలబడి వీధిలోకి చూస్తున్న ఆ అమ్మాయి బెదిరి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వర్షం విపరీతంగా కురుస్తోంది. చూరు మీద నీళ్ళు ధారగా క్రింద కాలువలో పడుతున్నాయి. రోడ్డు మీద నీరు కాలువ కట్టి ప్రవహిస్తోంది. దాదాపు అరగంట నించి వర్షం

కురుస్తూ ఉండడంవల్ల రోడ్డు దాదాపు నిర్మానుష్యం అయిపోయింది.

రాత్రి పదయింది. వర్షం తగ్గే సూచనలేవీ లేవు. ఊరంతా సద్దుమణిగింది. వీధి లైట్లు పోవడం వల్ల బయటంతా చీకటిగా వుంది. మెరిసినప్పుడల్లా నీటి మీద కాంతి విశ్లేషణం చెందుతోంది.

"ఫరవాలేదు -లోపలికి రండి" మళ్ళీ అన్నాడు రావు. "వర్షం తగ్గగానే వెళ్ళిపోదురుగాని"

ఆ అమ్మాయి యిక తప్పదన్నట్టు ఇబ్బందిగా లోపలి కడుగు పెట్టింది. రావు తలుపు వేసేశాడు. హోరున గాలి వీస్తోంది బయట.

"కూర్చోండి!" అన్నాడు. ఆమె కూర్చోలేదు. చుట్టూ చూసింది. ఆమె భావాన్ని గ్రహించినట్టు అతడు నవ్వి, "ఇంట్లో ఎవరూ లేరు- నేనొక్కణ్ణే" అని, ఆమె కళ్ళలో లీలగా కదిలిన భయాన్ని గ్రహించకుండా "ఒక్క క్షణం" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

శైలజ గదంతా కలియ చూసింది. మధ్యలో నాలుగు కుర్చీలు, గోడకి రెండు కాలెండర్లూ, మూలగా రాక్‌లో పుస్తకాలు- గదంతా నీట్‌గా వుంది. ఆమె పరిశీలన పూర్తి కాకముందే అతడు రెండు తువ్వాళ్ళు పట్టుకొచ్చాడు. వాటిని ఆమె చేతికిస్తూ "బాగా తడిసిపోయారు. తుడుచుకోండి" అన్నాడు. అప్పుడు చూసుకుందామె తనవైపు.

వంటికి అంటుకుపోయినట్టుందా తెల్లటి జార్జెట్ చీర, నడుము క్రింద నుంచి రెండు పాయలై అతుక్కుపోయింది. జాకెట్‌కీ పొత్తికడుపుకీ మధ్య చీర శరీరంతో కలిసిపోయి పచ్చగా మెరుస్తోంది, ఎత్తయిన రొమ్ములమీద-

చప్పున తల ఎత్తి చూసింది.

రావు ఎదురుగా లేడు. కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తున్నాడు. ఒక తువ్వాల భుజంమీద వేసుకొని యింకోదాన్తో మొహం తుడుచుకుంది.

రావు కిటికీ తలుపు వేసేసి "ఊహూ ఇంకీ వర్షం తగ్గదు ఈ రాత్రికి" అన్నాడు వెనక్కి తిరుగుతూ. శైలజ సన్నగా వణికింది.

రావు అడుగు ముందుకేసి అనునయిస్తూన్నట్టూ, "చూడండి - మీరేమీ అనవసరంగా భయపడకండి, వర్షం తగ్గేవరకూ యిక్కడే ఉందురుగాని, నాకేం పర్లేదు. రాత్రి పన్నెండింటి వరకూ చదువుకుంటూ కూర్చోవడం నాకలవాటే" అన్నాడు.

సమస్యని తన కోణంలోంచే చూస్తున్న ఆ యిరవై ఆరేళ్ళ యువకుడివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది ఆమె. రావు మొహంలో ఏ భావమూ కనపడలేదు. తుఫాను వచ్చే ముందు వాతావరణం బయట కనపడుతోంది.

"మీరు నన్ను యిబ్బంది పెడుతున్నానేమో అని ఏమీ అనుకోకండి. మీ యింటి అరుగు మీద యిలాటి వర్షంలో నేను నిలబడితే నన్ను లోపలికి పిలవరా మీరు?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఈ మాటల్తో పూర్తిగా రిలాక్సయింది. అప్రయత్నంగా కుర్చీలో కూర్చుంది.

"పేరు ప్రకాశరావు. మౌళీ అండ్ పాణీ కంపెనీలో పార్టనర్ని" అన్నాడతను.

శైలజ దృష్టి అప్రయత్నంగా రాక్‌లోవున్న పెద్ద పెద్ద బౌండు పుస్తకాలమీద పడింది.

"ఇంత వర్షంలో యెక్కడికి వెళ్తున్నారు?" అతనే అడిగాడు.

"ఫ్రెండ్‌తో కలిసి సినిమాకి వెళ్ళాను. సినిమా వదిలేసరికి హోరున వర్షం, మధ్యలో రిక్షా పంచరయింది. వాడు మధ్యలో - మీ యింటిముందు వదిలేశాడు" అంది ఆమె చూపులు నేలమీదవాల్చి.

"-- మీరు వణుకుతున్నారు" క్షణం నిశ్శబ్దం తర్వాత అన్నాడు. శైలజ చప్పున తనవైపు చూసుకుంది. నిజమే, ఎంత ప్రయత్నించినా వణుకు ఆగడం లేదు. పైట పక్కకి జారి, వంటికి అతుక్కుపోయిన జాకెట్‌లోంచి తెల్లటి బ్రాసరీ ఎత్తుగా కనిపించేసరికి ఇంతసేపట్నుంచీ తను అలాగే మాట్లాడుతున్నానని గ్రహించి సిగ్గుతో కుంచించుకుపోతూ తువ్వాలు మెడచుట్టూ వేసుకొంది.

రావు యిదేమీ గమనించకుండా "మీ యింట్లో వాళ్ళు కంగారుపడుతూ వుంటారా?' ' అనడిగాడు.

"లేదు" అంది శైలజ "నేను రూంలో వుంటున్నాను, మా వాళ్ళు ఎవరూ లేరు ఈ వూళ్ళో."

"మీరెక్కడ పనిచేస్తున్నారు ?"

"సెక్రటేరియేట్‌లో"

రావు లేచి మళ్ళీ కిటికీ తలుపు తెరచి చూశాడు. జుట్టుమీద నుంచి జారుతున్న నీళ్ళని ఒత్తుకుంటూ ఉండిపోయింది ఆమె.

"వర్షం తగ్గేట్టు లేదు. బైట రిక్షాలు దొరకటంకూడా కష్టమే. ఇదంతా చూస్తోంటే మీరీ రాత్రికి నా అతిథ్యం స్వీకరించాల్సి వచ్చేట్టూ వుంది" నవ్వాడు రావు. ఆమె బిత్తరపోయి అతని వేపు చూసింది.

"ఇలా రండి" అంటూ లోపలికి నడవబోయి ఆమె రావడంలేదని గమనించి గుమ్మం దగ్గిర నిలబడి వెనక్కి తిరిగి, "లోపలికి రండి ప్లీజ్" అన్నాడు అభ్యర్థిస్తూ.

ఆమె లేచి అతన్ని అనుసరించింది. అతను లైట్‌వేసి "మీ చీర బాగా తడిసిపోయింది పిండేసి కట్టుకురండి. నేను బయట కూర్చుంటాను." అని జవాబు కోసం ఎదురుచూడకుండా తలుపు దగ్గరగావేసి వెళ్ళిపోయాడు.

అతని కమాండ్ చూస్తుంటే ఆమెకు కొద్దిగా కోపం వచ్చింది. తలుపు సందులోంచి చూసింది. అతను కుర్చీలో అటువైపు తిరిగి కూర్చొని వున్నాడు. ఆమె చీరవిప్పి పిండి మళ్ళీ కట్టుకోవడానికి పట్టే అయిదు నిమిషాల్లో దాదాపు పదిహేనుసార్లలా చూసింది. అతను ఒకసారయినా తలతిప్పి వెనక్కి చూళ్ళేదు.

మళ్ళీ అతను కూర్చున్న గదిలోకి వచ్చి కుర్చీలాక్కొని కూర్చుంటూ, అతని ఎదురుగా వున్న అద్దం చూసి ఉలిక్కిపడింది. తను మామూలుగా లోపలి గదిలో వుంటే కనబడదు కానీ తలుపు సందులోంచి తను చూడటం అతను గమనించే ఉంటాడు. ఎందుకంటే సరిగ్గా అద్దంలోంచి ఎదుటిగది తలుపులు కనబడుతున్నాయి. ఈ భావం రాగానే ఆమె కుచించుకు పోయింది. కనీసం తను గడియాన్న పెట్టి ఉండవలసింది. 'ఛీ' అనుకుంది.

"నాకో చిన్న ఐడియా వచ్చింది." అన్న రావు మాటతో యీ లోకంలోకి వచ్చి, అతనివైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. రావు చిరునవ్వుతో ముందుకు వంగి, " ఈ చలిలో కొంచెం వేడి వేడి టీ తాగితే ?" అన్నాడు. శైలజకి నవ్వొచ్చింది.

"పాలున్నాయా?" అడిగింది.

"లేవు, డికాషన్ తాగుదాం" అని ఆమె జవాబుకోసం ఎదురుచూడకుండా లోపలికి వెళ్ళాడు.

ఒక క్షణం గడిచింది. శైలజ కిటికీ తలుపులు తెరిచింది. ముందు కన్నా ఎక్కువైంది వర్షం. బాగా ఉరుముతోంది. ఈ వర్షం ఇలాగే కురుస్తే?

అసలు జరుగుతున్నదేమిటో ఒక క్షణం ఆమెకు అర్థం కాలేదు. ఇలా బ్రహ్మచారి ఇంటిముందు తనరిక్షా ఆగిపోవటం యేమిటి? తను యిదే అరుగు ఆశ్రయించడం ఏమిటి?

లోపల్నుంచి దభాలున ఎదో పడిన శబ్దం రావటంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి, కిటికీ తలుపులు వేసేసి లోపలికి చూసింది. పైనుంచి మైదాపిండి డబ్బా పడింది. ఆమె లోపలికి రావడం గమనించి అతను -- "ఆ మరుగుతున్న నీళ్ళ సంగతి కొంచెం చూడండి" అంటూ పక్కగదిలోకి వెళ్ళాడు.

శైలజ నడుంచుట్టూ కొంగు దోపుకొని పీట ముందు కూర్చుంది. ఇంతకుముందున్న థ్రిల్లు, కొత్తదనమూ తగ్గి కొంచెం స్థిమితంగా వుంది. చుట్టూ చూసింది - వంటిల్లు చాలా నీట్‌గా వుంది. ప్రతి డబ్బాకీ చిన్న లేబిల్ అతికించి వుంది. పక్కగా గ్యాస్‌స్టౌ, దానిపక్కనే పూర్తిగా స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ సెట్టు అందముగా అమర్చబడి వున్నాయి.

ఆమె గమనింపు పూర్తికాకుండానే అతను మొహం తువ్వాలుతో తుడుచుకుంటూ వచ్చాడు. తల శుభ్రంగా దువ్వుకున్నాడు. కొనదేలిన ముక్కు, పెద్ద కళ్ళూ .... ఎర్రగా మెరిసే క్రింద పెదవీ, అతని వైపే చూస్తున్నదల్లా, అతను ఒకసారి తన కళ్ళలోకి చూడగానే పట్టుబడి పోయిచప్పున కళ్ళు దించేసుకుంది.

"నీళ్ళు మరిగిపోతున్నాయి, టీ పొడి వెయ్యండి" అన్న హెచ్చరికతో యీ లోకంలోకి వచ్చింది. అతనూ ఇంకో పీట లాక్కుని కూర్చున్నాడు. ఆమె టీ కలుపుతూంటే కదులుతూన్న ఆమె వేళ్ళ వంక చూస్తూ కూర్చొన్నాడు. అతనంత దగ్గిరగా కూర్చొని వుంటే ఆమె మనసులో అదోలాంటి స్పందన కలిగింది. ఏదో తెలియని ఆత్మీయత దాన్ని దాచుకోటానికి ఆమె ఏమీ ప్రయత్నించలేదు. "మీరొక్కరే వుంటున్నారా యిల్లంతా?" అని అడిగింది.

రావు నవ్వాడు.

"ఔను. పార్టిషన్‌లో ఈ యిల్లు నాకొచ్చింది. ఎలానూ ఈ ఊర్నించి కదిలేది లేదు. అందుకని ముందునించే ఒక్కొక్కటే ఎరేంజ్ చేసుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

కాస్సేపాగి, "రండి బయటగదిలో కూర్చొని తాగుదాం" అన్నాడు. ఇద్దరూ గ్లాసులు పట్టుకొని బయటకొచ్చారు. కిటికీ తలుపు తీశాడు రావు. బయట వర్షం అలాగే వుంది. చల్లటి గాలి ఒక్కసారిగా లోపలికి తోసుకొచ్చింది. వచ్చి కుర్చీలో కూర్చొని నెమ్మదిగా సిప్ చేయసాగాడు. బయట నుంచి చల్లటి గాలి వీస్తుంటే అలా వేడి టీ తాగడం రిలాక్సింగ్‌గా

అనిపించింది.

"టైమెంతయింది?"

"పదకొండు" టైం చూసి చెప్పాడు. ఒక్క క్షణం మౌనం ఇద్దరి మధ్యా నాట్యం చేసింది. శైలజ టీ గ్లాసు కింద పెట్టింది. రావు తనూ పూర్తిచేసి ఆమె గ్లాసుకూడా తీసుకోబోయాడు. శైలజ చటుక్కున వంగి, "ఇలా ఇవ్వండి -నేను లోపల పెట్టేస్తాను."

"కాదు కడగాలి" అన్నాడు రావు. అతను ప్రిన్స్‌పిల్డు.

"నేను కడుగుతాను" అందామె పట్టుదలగా.

రావు నవ్వి, అప్రయత్నం విరమించుకొని వెనక్కి జారగిలబడి కూర్చొన్నాడు. ఆమె గ్లాసులు తీయటానికి ముందుకు వంగినప్పుడు పైట భుజం మీదగా క్రిందికి జారింది. దాన్ని మోచేతి దగ్గర ఆపి గిర్రున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె మెడ క్రింద లోతైన సన్నటి గీత లైటు కాంతిలో క్షణం సేపు తళుక్కున మెరిసింది.

శైలజ కొళాయి దగ్గిర గ్లాసులు రెండూ కడిగేసి పెట్టటానికి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది రాక్‌లో గ్లాసులు పెట్టేసి వస్తూంటే గుమ్మం మీద నుంచి ఏదో పడ్డట్టయ్యింది - ఆమెకి బల్లి అంటే చచ్చేంత భయం. మెడ మీద ఏదో పడగానే భయంతో కెవ్వుమని అరిచి మెడ తడుముకుంది. ఇంకా అది చేతికి తగలటంతో ఇంకోసారి అరిచి ముందుకు పరిగెత్తింది. ఆమె మొదటి కేకతో వడివడిగా వచ్చిన రావు, ఆమెను పొదివి పట్టుకొన్నాడు. దాదాపు సొమ్మసిల్లిన స్థితిలో ఆమె అతన్ని ఆసరాగా తీసుకొని రెండు క్షణాలసేపు అలాగే ఉండిపోయింది. రావు ఆమెనేమీ డిస్టర్బ్ చెయ్యకుండా కొంచెం సేపు వుండి తర్వాత నెమ్మదిగా, "ఏమైంది అలా కంగారు పడ్డారు?" అని అడిగాడు.

అప్పటికే మామూలు స్థితికి వచ్చిన శైలజ - తన ఉనికి గమనించి చటుక్కున అతన్నించి దూరంగా ఒకడుగు వేసి, "బల్లి" అంది. ఆమె మొహం అంతా చెమటతో తడిసిపోయి వుంది.

రావు.... "ఏదీ ఎక్కడ? అంటూ చుట్టూ పరీక్షగా చూసి గడప దగ్గర పడివున్న పురికొస ముక్కతీసి "ఇదేనా" అన్నాడు.

దాన్ని చూసేసరికి శైలజకి సిగ్గుతో తల కొట్టేసినట్లయింది. తల వాల్చుకుని, "బల్లంటే నాకు భయం ... చాలా భయం" అంది.

ఇద్దరూ ముందు గదిలోకి నడిచారు. "వరుసగా రెండు కేకలు పెట్టడంతో కంగారుపడ్డాను" అన్నాడతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. "బల్లి పడగానే అప్రయత్నంగా ఒక కేక పెట్టడం సహజం కానీ --" అని చెప్పబోతున్న రావుని మధ్యలో ఆపుచేసి "పోన్లెండి. ఆ విషయం వదిలేద్దాం" అందామె. జరిగింది తల్చుకుంటూటే ఆమె చెక్కిళ్ళు అప్రయత్నంగా ఎర్రబడ్డాయి.

"నేను పక్కల విషయం చూస్తాను" అంటూ అతను ప్రక్క గది లోకి వెళ్ళబోయాడు.

ఆమె కంగారుగా, "వద్దు నేను వెళ్ళిపోతాను" అంది అతన్ని వారిస్తూ.

రావు ఆమె వైపు సూటిగా చూశాడు. తరువాత గుమ్మం దగ్గిరకు వెళ్ళి బయట తలుపు

తెరిచాడు.

"సరే మీ నిర్ణయాన్ని ఇంక మార్చుకోని పక్షంలో" అని ఆగి "మీరు వెళ్ళిపోదల్చుకుంటే నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ .... బయట వర్షం చూశారుగా. ఈ వర్షంలో రిక్షా ఏదైనా దొరుకుతుందని నేననుకోను. అదీగాక మీ ఇంటికి రిక్షా కట్టటానికి ఏ రిక్షావాడూ ఈ వర్షంలో ఒప్పుకోడు. ఈ సందు దాటగానే రోడ్డు ఎలా వుంటుందో మీకూ తెలుసు" అన్నాడు.

శైలజకి ఎటూ పాలుపోలేదు. కాలిబొటనవేలు నేలమీద రాస్తూ అలానే క్షణం సేపు ఆలోచిస్తూ నిలబడిపోయింది. రావు తలుపు వేశాడు.

లోపల్నించి పరుపు ఇంకొకటి తీసుకొచ్చి రెండో మంచం మీద వేశాడు. అతను చేస్తున్నది చూస్తూ వుండిపోవటం తప్ప మరేమీ చేయ్యలేకపోయింది ఆమె.

పక్కమీద తెల్లటి దుప్పటి పరుస్తూ "ఇలా అప్పుడప్పుడు గెస్టు రావటంఅలవాటే. అందుకనే రెండో పక్క ఎప్పుడూ రెడీగా వుంచుతాను" అన్నాడు రావు.

శైలజ కిదంతా కొత్తగా కనబడుతోంది. సాధారణంగా బాచులర్స్ రూమ్‌నీ, వాళ్ళ జీవితాన్ని ఇంకోలా ఊహించుకొంది. కాని, ఇతని జీవితం పంథా ఆమెకి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఇరవై ఆరేళ్ళ వయసులో ఇంత బాధ్యతా కాలిక్యులేషనూ వున్న యువకులు తక్కువే అనుకొంది.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్న మాటతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి 'ఏమీలే' దన్నట్టు తలూపింది.

"అయితే ఏమైనా కబుర్లు చెప్పండి" అంటూ తన మంచం మీద కూర్చొన్నాడు. శైలజ ఒక క్షణం మాట్లాడలేదు. తనకి ఇంకో గదిలో పక్కవేస్తే బావుణ్ననుకొంది. కానీ, ఆ విషయం ఎలా చెప్పగలదు-- అతనికి తెలియాలిగాని.

ఆమె ఆలోచనల్ని ఇంకోలా అర్థం చేసుకొని, అతను లేస్తూ -- "మీరు కంపల్సరిగా వెళ్ళిపోవాలనుకొంటే -- పదండి నేనూ వస్తాను. ఏదోలా మిమ్మల్ని ఇల్లు చేరుస్తాను" అన్నాడు.

ఆమె మరుక్షణంలో ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసినట్టు -- "వద్దులెండి. నేనింక ఆ ఆలోచన పెట్టుకోను" అంది. ఆ నిర్ణయం తీసుకున్న తర్వాత ఆమెకు ముందున్న భయం పోయింది. అతన్తో మామూలుగా మాట్లాడసాగింది. దాదాపు ఓ అరగంట సేపు ఇద్దరూ చాలా విషయాల మీద మాట్లాడుకొన్నారు. టాపిక్ పుస్తకాలమీదికి మళ్ళింది.

"మీకే రచయిత అంటే ఇష్టం?" అడిగింది.

"నేను సాధరణంగా ఎక్కువ పుస్తకాలు చదవను. మొన్న మొన్నటిదాకా నాకు చదువుతోనే సరిపోయింది" అన్నాడతను.

"ఇరవై అయిదేళ్ళు వచ్చేవరకూ చదువేమిటి?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"కాస్టింగు. బి.కామ్ అయ్యాక నాలుగేళ్ళు చదవాలి."

"అయితే, ప్రస్తుతం మీ కెంత జీతం వస్తోంది?" ప్రశ్నించింది. రావు నవ్వి, "ఆడవాళ్ళ వయస్సు, మగవాడి జీతం అడక్కూడదు" అన్నాడు.

ఆమెకూడా నవ్వి, "పర్లేదు. నావయస్సు ఇరవై రెండూ. మీ జీతం చెప్పండి" అన్నది.

అతను ఒకక్షణం ఆలోచించి, "చెప్పటం కష్టం. ప్రాక్టీస్ కాబట్టి 'ఇంత' అని వుండదు. ఏవరేజ్‌న బహుశా ఏడెనిమిది వందలు ఉండొచ్చు, ప్రారంభదశ కాబట్టి" అన్నాడు.

తను మరీ చొరవ తీసుకొని మాట్లాడానేమో అన్న భావంతో ఆమె ఒకక్షణం మాట్లాడలేదు. తరువాత తను అన్న మాటల్ని కవర్ చేసుకుంటూ; "మీక్కాబోయే అమ్మాయిని సంతోషపెట్టడం కోసం మీరు ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుంటున్నారో మీ ఇల్లే చెబుతోంది" అంది. మామూలు మనిషికుండే బలహీనతవల్ల రావు మొహంలో సంతోషం కనబడింది. దాన్ని పైకి రానీయకుండా జాగ్రత్త పడటానికి అతను టాఫిక్ మారుస్తూ "మీ అభిమాన రచయిత ఎవరు?" అన్నాడు.

ఆమె వెంటనే "చలం" అంది చలమెవరో అతనికి తెలీదు కానీ "ఒహో" అన్నట్టు తల పంకించాడు. ఆమె ముందుకు వంగి,"మైదానం చదివారా?" అంది కుతూహలంగా.

రావు బిక్క మొహంతో "లేదు" అన్నాడు. ఆమె మొహంలో స్పష్టమైన నిరాశ కనిపించింది. తనలో తనే అనుకుంటున్నట్టు- "మాస్టర్ పీస్" అంది. రావు మాట్లాడలేదు. ఆమె ఏదో చెప్పబోతూ వుండగా దూరంగా పిడుగు పడ్డట్టు పెద్దగా ఉరిమింది. గదిలోవున్న చిన్న చిన్న వస్తువులు కొద్దిగా కదిలినయ్- కరెంటు పోయింది.

గది అంతా దట్టమైన చీకటి అలుముకుంది. పక్కన ఏముందో కూడా కనబడటంలేదు, బైట వర్షం చప్పుడు తప్ప ఇంకేమీ వినిపించటం లేదు.

"భయం వేస్తోందా?" నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ ప్రశ్నించాడు.

ఆమె చిన్నగా నవ్వినట్టు వినిపించింది. "కొద్దిగా" అంది. "అయినా, చాలా బాగుంది."

"ఏది?"

"ఈ చీకటి, బయట వర్షం - ఈ నీరవం."

రావు ఒక్క క్షణం ఊరుకుని, "మీ వెనకే గూట్లో కొవ్వొత్తి పక్కనే అగ్గిపెట్టె ఉంటాయి. తీసి వెలిగించండి" అన్నాడు.

అటువైపునుంచి అలికిడి ఏమీ వినిపించక పోవటంతో రావు లేచి, ఎదుటి మంచమూ దానివెనక గూడూ ఊహించి ప్రక్కనుంచి దాని దగ్గిరకు వెళ్ళాడు.

ఈ లోపులోనే శైలజ కొవ్వొత్తి, అగ్గిపెట్టె తీసుకుని నిలబడింది. అది ఊహించని రావు ఇంకో అడుగు ముందుకు వేశాడు.

ఆమె శరీరం మెత్తగా తగిలింది. ఆమె ముంగురులు అతని చెంపను సుతారంగా స్పృశించినయ్. ఆమె వక్షస్థలం, కడుపు అతని శరీరానికి గట్టిగా ఒత్తుకున్నాయి. ఒక్కక్షణమే ! అతను చటుక్కున వెనక్కి అడుగువేసి "సారీ" అన్నాడు.

"కొవ్వొత్తి పడిపోయింది" అందామె. చీకట్లో ఏమీ కనబడటం లేదు.

ఒక్కక్షణం ఆగి "దొరికిందా" అని అడిగాడు.

"లేదు" వెతుకుతూనే జవాబిచ్చింది.

తనుకూడా వెతకటం కోసం చెయ్యిచాచి వంగోబోయేడు. చీరకీ, జాకెట్‌కీ మధ్య అచ్ఛాదన లేని ఆమె శరీరం చల్లగా తగిలింది. షాక్ తగిలినట్టు చెయ్యి వెనక్కి తీసేసుకుని, "సారీ" అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు. అగ్గిపుల్ల వెలిగించి ఆ వెలుతుర్లో కొవ్వొత్తిని క్షణంలో వెతికి పట్టుకుని వెలిగించింది. ఆమె చేతుల్లోంచి దాన్ని తీసుకుని బల్లకి అతికించాడు గదిలో వస్తువులు స్పష్టంగా కనిపించసాగాయ్.

"ఇక ఈ రాత్రికి కరెంట్ రాదు" అన్నాడు రావు. తన పక్క మీదకు చేరుకుని ఆమె తలగడ సరిగా సర్ధుకుని పడుకుంది.

రావు కాళ్ళదగ్గిర దుప్పటి తీసి కప్పుకుంటూ "గుడ్‌నైట్" అన్నాడు. అట్నుంచి ఏమీ సమాధానం రాకపోవడంతో పక్కకి తిరిగి చూశాడు. అతనివైపు తదేకంగా చూస్తున్నశైలజ కళ్ళు దించేసుకుని "గుడ్‌నైట్" అంది.

రెండునిముషాల్లో రావుకి నిద్రపట్టేసింది.

* * *

"నీ అంత చవట, వెధవ యింకెవరూ వుండరు యీ భూమ్మీద" అన్నాడు పాణి, సిగరెట్ యాష్ట్రేలో పడేస్తూ.

ప్రకాశరావు బిక్క మొహం పెట్టి "ఏం?" అన్నాడు.

"సిగ్గులేక ఎందుకని అడుగుతావా? అందమైన అమ్మాయి రాత్రంతా నీ రూమ్‌లో వుంటే, ఏమీ చెయ్యకుండా ఋష్యశృంగుడిలా శుభ్రంగా నిద్రపోయావా? నిజంగా నీ స్థానంలో నేనుంటే..."

"ఊఁ ఉంటే?"

"అదికూడా నేనే చెప్పాలట్రా ఇడియట్? నేను ఎంజాయ్ చెయ్యటమే కాకుండా ఆఅమ్మాయికి కూడా మర్చిపోలేని అనుభవాన్ని అందించి ఉండేవాణ్ని."

రావు మొహం చిట్లించి "అంటే ఆ అమ్మాయి కూడా దానికోసమే తహతహలాడుతూ ఆ రాత్రి తపించి పోయిందంటావా?"

పాణి నవ్వాడు. "ఆడవాళ్ళు తహతహలాడరు బ్రదర్, మనమే చొరవతీసుకోవాలి! నువ్వలా 'మంచి బాలుడు సోమూ' లా పడుకోటం చూసి ఆఅమ్మాయి ఏమని అనుకుని ఉంటుందో తెలుసా?"

రావు ఆత్రంగా ముందుకు వంగి "ఏమని అనుకుని వుంటుంది" అని అడిగాడు.

"వీడు ఇంపొటెంటు అనుకుని ఉంటుంది"

రావు మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది. "అంతేనంటావా?" అన్నాడు.

"ఆహా-అక్షరాల అంతే"

పాణి వెళ్ళిపోయాక చాలాసేపు దానిగురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. ఆలోచించినకొద్దీ తను చేసింది సవ్యం కాదేమో అన్న భావం బలపడసాగింది.

జరిగిన విషయాలన్నీ ఒకదాని తర్వాత ఒకటి జ్ఞాపకంరాసాగాయి.

-వరుసగా రెండు కేకలు పెట్టడం, జారిన పైట పైకి తీసుకోక పోవటం, చేతిలో అగ్గిపెట్టె ఉంచుకుని వెలిగించక పోవడం....

చిత్రమేమిటంటే - ఈ కోణం లోంచి ఆలోచించడం మొదలు పెట్టిన తర్వాత జరిగిన ప్రతి సంఘటనా ఆమెలో అంతర్గంగా ఆకర్షే ఉన్నదేమో అనిపించేలా కనపడింది. ఆలోచించినకొద్దీ తను తప్పు చేశానేమో అనిపించసాగింది. ఎంత మంచి అనుభవాన్ని మిస అయ్యాడో తను... ఆ అమ్మాయి ఏమనుకుంటుందో ఏమో.

తన స్నేహితురాళ్ళతో ఆ అమ్మాయి ఈ చేతకాని తనం గురించి చెప్పి నవ్వుకోవటాన్ని ఊహించాడు. ఎంత మూర్ఖుడిలా ప్రవర్తించాడు తను ! తలచుకొనేకొద్దీ ఏడుపొచ్చింది.

*　　　　*　　　　*

అకస్మాత్తుగా బస్‌స్టాపులో శైలజ కనబడేసరికి చటుక్కున బ్రేక్ వేసి స్కూటర్ ఆపు చేశాడు రావు. సాయంత్రం అయిదయింది.

అతన్ని చూసి ఆమె చిరునవ్వుతో దగ్గర కొచ్చింది.

"బావున్నారా?" అడిగాడు కాలు నేలమీద ఆన్చి స్కూటర్ సరిగ్గా బాలెన్సు చేస్తూ. ఆమె నవ్వుతూ తల వూపింది.

"ఇంటికేనా?"

"అవును..." అని, "మీరు?" తిరిగి ప్రశ్నించింది.

"నేనూ ఇంటికే!" జవాబిచ్చాడు. "మీరూ వస్తారా - డ్రాప్ చేస్తాను"

కళ్ళు పెద్దవిగా చేసి, "అమ్మో!" అంది.

నవ్వుతూ - "ఏం?" అన్నాడు.

"ఇంకా నయం - మీ స్కూటర్ మీద కూర్చోవడం ఎవరన్నాచూస్తే"

"పోన్లెండి. రావద్దు గానీ, రేపు సాయంత్రం డిన్నర్ కొస్తారా?"

"ఏమిటి విశేషం?" అందామె.

"ఏమీ లేకపోతే రాకూడదా?" ఓరగా చూస్తూ అడిగాడు.

ఆమె క్షణంకూడా ఆలోచించకుండా "వస్తాను" అంది. "కానీ మళ్ళీ దింపే బాధ్యత మీదే"

"విత్ ప్లెజర్" అన్నాడు రావు హుషారుగా. "సాయంత్రం ఆరింటికల్లా ఎదురు చూస్తూంటాను."

*　　　　*　　　　*

డిన్నర్‌కి అన్నీ తయారు చేసేసరికి అయిదున్నర అయింది. అన్నీ స్వయంగా రావే తయారు చేశాడు.

రావు చాలా స్టేబుల్‌గా వున్నాడు. చేయబోయే పని అతని జీవితంలో మొదటిసారే అయినా, బెరుగ్గా ఏమీ లేదు. అతనింత కాలం ఇటు వంటి పనులు చేయకుండా ఉండటానికి కారణం పిరికితనం కాదు.

ఇంకా పది నిమిషాలుంది ఆరవటానికి. బయట బాగా ముసురు పట్టింది. పది

రోజుల క్రితం శైలజ అతనితో గడిపిన రాత్రిలా వుంది.

రావు టేబిల్ మీద ఫాన్ పెట్టాడు. స్క్రూడ్రైవర్‌తో ప్లగ్ విప్పాడు. మందమైన వైరొకటి తీసుకొని లోపలి రెండువైర్లూ కలిపి ప్లగ్ మామూలుగా బిగించేశాడు.

ఆరయింది.

బయట తలుపులు కొట్టిన చప్పుడు వినిపించింది.

"రండి, చాలా పంక్చువల్‌గా వచ్చేరే" అన్నాడు తలుపుతీసి. ఆమె నవ్వింది.

"వంట అయిందా?" చిలిపిగా అడిగింది.

"మీరు చాలా డామేజింగ్‌గా మాట్లాడుతున్నారు" అన్నాడు కుర్చీలాగుతూ. ఇద్దరూ కూర్చున్నారు.

"వానొచ్చేట్టుంది" అందామె, కిటికీలోంచి ఆకాశంవేపు చూస్తూ.

"ఫరవాలేదు. వస్తే మా యింట్లోనే పడుకోవచ్చు" ఆమెవైపు పరిశీలనగా చూస్తూ అన్నాడు. బ్లూ జార్జెట్ చీర మీద అదే రంగు జాకెట్ వేసుకుంది. చెంపలకు రాసుకొన్న పౌడరు పచ్చటి శరీరం మీద మెరుస్తూంది. తల తిప్పినప్పుడల్లా చెవికి వున్న రింగులు తమాషాగా ఊగుతున్నాయి.

శైలజ ముందుకు వంగి "ఏమన్నా కబుర్లు చెప్పండి" అంది.

"ఏం చెప్పను?"

"నేను మీ గెస్టుని. నన్ను ఇంకో మూడు గంటలు ఎంటర్‌టెయిన్ చెయ్యవలసిన బాధ్యత మీదే" అంది నవ్వి, నాలుకతో పెదాలు తడి చేసుకుంటూ.

"మూడు గంటలేమిటి! వర్షం వస్తే మళ్ళీ ఈ రాత్రికి ఇక్కడే..." అంటూ రెట్టించాడు.

"అబ్బా, ఆశ!" అంది ఆమె వెక్కిరింపుగా.

భోజనం చేసి ఇద్దరూ బయటికి వచ్చేసరికి ఎనిమిదిన్నర అయింది. అరగంట సేపు అవీ ఇవీ మాట్లాడుకొన్నాక- "ఇక నేను వెళతాను" అందామె లేస్తూ.

"అప్పుడేనా?" అన్నాడు రావు ఇష్టం లేనట్టు.

"వర్షం ఆగిపోయింది. మళ్ళీ తిరగబెడితే కష్టం."

"ఫరవాలేదు కాసేపు కూర్చోండి" అన్నాడు. ఆమె కూర్చొంది. ఒక్క క్షణం ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు. రావు నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ - "మీరీ చీరలో బాగున్నారు?" అన్నాడు.

ఆమె తనవైపు పరీక్షగా చూసుకొని "థాంక్స్" అన్నది.

"చాలా ఉక్కగా వుందికదూ" అన్నాడు కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

శైలజ మాట్లాడలేదు. రావు కుర్చీలో నుంచి లేచి ఫాన్ సరిగ్గా అమర్చాడు. ప్లగ్ జాగ్రత్తగా పట్టుకుని హోల్డరులో పెట్టాడు.

అంతే-

'టప్' మని ఎక్కడో శబ్దమయింది. ఫ్యూజ్ పోయింది. గదంతా చీకటి అలుముకుంది. దూరంగా నీటి చుక్కలు పడుతున్న శబ్దం తప్ప తంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

"అగ్గిపెట్టె ఎక్కడుంది?" అడిగిందామె.

రావు మాట్టాడలేదు. శైలజ కుర్చీలోంచి లేవచోయింది. అంతలో రావు రెండు చేతులతోనూ ఆమె భుజాలు పట్టుకుని దగ్గరకు లాక్కుని గుండెలకి గట్టిగా హత్తుకున్నాడు.

ఈ హఠాత్పరిణానికి క్షణంపాటు బిత్తర పోయిందామె. అంతలోనే తేరుకుని అతని కౌగిలిలో గింజుకోసాగింది. అతను కౌగిలి మరింత బిగించి ఆమె పెదవుల వైపు వంగాడు.

"వదలండి, ప్లీజ్" అందామె రుద్ధకంఠంతో.

రావు గుసగుస లాడుతున్నట్టు "ఫరవాలేదు" అంటూ మరికొంచెం దగ్గరగా లాక్కొన్నాడు.

ఈసారి ఆమె ప్రతిఘటించలేదు. రావు ఆమె కళ్ళమీద ముద్దుపెట్టుకుని అక్కడ తడి తగలడంతో అప్రయత్నంగా కౌగిలి కొంచెం సడలించాడు. అంతే- ఆమె కుప్పలా అతని కాళ్ళముందు కూలిపోయింది.

రావు క్షణం పాటు ఏమీ తోచనట్టు బిత్తరపోయాడు. వంగి మోకాళ్ళ మీద కూర్చొని- "శైలజగారూ" అన్నాడు. నిశ్శబ్దంగా రోదిస్తున్నదల్లా ఒక్క సారిగా ఆ పలకరింపుతో బావురుమన్నది.

రావు చటుక్కున లేచి ఆ చీకటిలో తడుముకుంటూ కొవ్వొత్తి వెలిగించాడు. వంటింట్లోకి వెళ్ళి గ్లాసుతో నీళ్ళు తీసుకొచ్చి ఆమె చేత బలవంతంగా తాగించాడు. కొవ్వొత్తి తీసుకుని ముందు గదిలోకి వచ్చి ఫ్యూజ్ వైర్ సరిచేశాడు ఇదంతా చెయ్యడానికి రెండు నిముషాలు పట్టింది. ఫ్యూజ్ వెయ్యగానే లైట్లు వెలిగాయి. ఆమె వేపు ఆవెలుతురులో పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమె ఇంకా కొద్దిగా వెక్కుతూంది.

రావుకు తన మీద తనకే అసహ్యమేసింది.

ఆమె ప్రక్కనే కూర్చొని - "సారీ, అయామ్ రియల్లీ సారీ" అన్నాడు. ఈ మాటలు అతను మామూలుగా చెప్పలేదు, అతని గుండెల్లోంచి వచ్చినాయి అవి. ఆస్థితిలో ఉండికూడా ఆమె అతనిమాటల్లోని సిన్సియారిటీని గుర్తించింది. తల ఎత్తి క్షణం సేపు అతని వైపు చూసి తల దించేసుకుంది. ఆ క్షణంలో ఆమె కళ్ళలో కనబడిన విస్మయాన్ని గమనించి రిలాక్సయ్యాడు లేచి కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళి చెక్క మీద చెయ్యి వేసి బయట చీకటి గదిలోకి చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

అతని మనసులో అస్పష్టమైన భావాల అలజడి రేగింది. 'తను చెప్పదలుచుకున్నది ఎలా చెప్పాలా' అన్న ఆలోచనతో కొంచెం సేపు అలాగే ఉండిపోయాడు. తరువాత అతని కంఠం ఆ గదిలో వినిపించసాగింది.

"నిజానికి నా తప్పేమీలేదు శైలజా నిజం! ఆ రోజు మీరు వెళ్ళి పోయాక నాప్రవర్తనని యింకో కోణం లోంచి ఆలోచిస్తే - నేను మీ మనసు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదనీ, నేనుయింకోలా ప్రవర్తించి ఉంటే మీరు మెచ్చుకుని ఉండేవారనీ అనిపించింది."

ఆమె అర్థంకానట్టు చూసింది. అతను వెనక్కి తిరుగుతూ అన్నాడు.

"పవిత్రత గురించి మీ కెటువంటి అభిప్రాయం ఉంటుందో మాకూ అలాంటి భావమే ఉంటుంది. మీలాగే పవిత్రంగా బ్రహ్మచర్యాన్ని గడిపి, ఎవరో అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని, సిన్సియర్‌గా బ్రతికెయ్యాలని, ప్రేమకి పవిత్రతని ఆపాదించాలని మొగాళ్ళు కూడా అనుకుంటారు-

పోతే ఈ సంఘటన. మగవాడికి సంబంధించినంత వరకు దీనికి పెద్ద విలువ యివ్వనక్కరలే దనుకుంటాను. ఎందుకంటే అతనెప్పుడూ జీవితంలో స్త్రీపట్ల అఫెన్సు చూపిస్తాడు. బాధ్యతగా ప్రవర్తించ వలసింది స్త్రీయే

ఒక కంపార్టుమెంట్‌లో ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి ప్రయాణం చేస్తున్నారనుకోండి. తన చూపులతోనూ సంభాషణతోనూ ఆ అమ్మాయిని కదిలించడానికి ప్రయత్నిస్తాడు అతను. వెంటనే ఆ అమ్మాయి ఇతని ప్రవర్తనకి ఏమీ కదలిక చూపించ లేదనుకోండి- ఆ అబ్బాయి ఆ విషయం మరచిపోయి ఏపుస్తకం చదవటంలోనో, కిటికీలోంచి బయటకు చూడటంలోనో మునిగిపోతాడు. ఒక రాయి విసిరి చూద్దామనే మనస్తత్వం మొగాడికి దేవుడిచ్చిన శాపం. తనపట్ల నమ్మకాన్ని పెంచుకోవటం కోసం మగవాడు చేసుకునే ఆత్మవంచన ఇది.

ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి అతని ప్రవర్తనకి కదలిక చూపించిందనుకోండి. అప్పుడు అతను ఆ అమ్మాయికీ తనకీ మధ్య జరిగిన సంఘటనని ఒక అనుభవంగా గుర్తుంచుకుంటాడే తప్ప, దానికొక విలువనిచ్చి ఆ అమ్మాయిని గుర్తుపెట్టుకోడు ఇది మనస్సుకు సంబంధించింది కాదు - అనుకుంటాడు. మగవాడి భావాలకీ, చేష్టలకీ సంబంధం ఉండదు" అతను ఆమె మొహంలో కదులుతున్న భావాల్ని గమనించి - "మీకు నేను చెప్పేదేదీ అర్థంకాలేదా?" అని ప్రశ్నించాడు

ఆమె మాట్లాడలేదు. అతను ఆమె దగ్గరగా వచ్చి కూర్చొంటూ నెమ్మదిగా అన్నాడు. "మీరు వెళ్ళిపోయిన తరువాత ఆలోచిస్తే నాకేమని పించిందో తెలుసా?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఆమె తలఎత్తి అతనివైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. రావు సంభాషణవల్ల ఆమెలో ముందున్న ఉద్విగ్నత తగ్గింది.

రావు అన్నాడు "ఆ రోజు మీరు యింటికివెళ్ళి 'వీడకి ఏం చేతకాదు, పిరికి' అనుకున్నారేమో అనుకున్నాను. అలోచించిన కొద్దీ ఆ భావమేస్థిరపడిపోయింది."

శైలజ మొహం చిట్లించి అసహ్యంగా "ఛీ" అంది. రావు మొహం వాడిపోయింది.

"నేను మాత్రం ఏం చెయ్యను?" అన్నాడు శుష్కంగా నవ్వి.

"హోటల్లో కూర్చుని మనం ఇడ్లీకి ఆర్డరిచ్చిన తరువాత పక్క వాడు దోసెతింటుంటే దానకి ఆర్డరిస్తే బాగుండేదేమో అనిపిస్తుంది... అదే బలహీనత! పక్కవాడి అనుభవంతో ఏదో ఆనందాన్ని మనం మిస్సవుతున్నామేమో అన్న అనుమానం".

ఈ అనుమానమే నన్నీ పనికి ప్రోత్సహించింది. నన్నర్థం చేసుకోండి."

శైలజ మాట్లాడలేదు.

రావు ఒక నిశ్చయానికి వచ్చిన వాడిలా లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. బయట వర్షం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. వెనక్కి వచ్చి శైలజ ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. ఆమె తలఎత్తి చూసింది

"మన ఈ స్నేహం ప్రేమలోకి, ఆ తరువాత పెళ్ళిలోకి దిగేటంతగా పెరుగుతుందని నేననుకోను. కాని మన పరిచయం ఈ అపార్థంతో ఖిడిపోవడం నాకిష్టం లేదు. చాలా సిన్సియిర్‌గా చెపుతున్నాను- " అని క్షణం ఆగి- "మీరు వెళ్ళిపోదలచుకుంటే వెళ్ళిపోండి... వర్షం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. కానీ, నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకున్నారనీ, నన్ను క్షమించారని

తెలిస్తే నాకు కొంచెం తేలిగ్గా ఉంటుంది."

శైలజ తల దించేసుకుని కొంగు వేలికి చుట్టుకుటూంది.

"నేను లోపలికి వెళుతున్నాను అయిదు నిమిషాల్లో టీ తయారు చేస్తాను. ఇది ఇంకోరకం ట్రాప్ అనుకోకుండా నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకున్నట్లయితే నా సిన్సియారిటీ మీద నమ్మకం ఉంటే నేను వచ్చేవరకూ ఉండండి. లేకపోతే గుడ్‌బై........ గుడ్‌బై......ఫరెవర్... మీకు బయట రిక్షా సులభంగా దొరుకుతుంది" అని ఆమెవైపు చూడకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు. టీ కాగుతున్నంత సేపు రావు మనసంతాబయట గదిమీదే ఉంది. బయట ఏమీ వినబడలేదు. ఆమె ఉందో లేదో చూద్దామన్న ఆలోచనని బలవంతంగా నొక్కిపట్టి టీ కలిపాడు. దాన్ని కెటిల్‌లోనే ఉంచి బయటికొచ్చాడు. డోర్‌కర్టెన్ పక్కకి తొలగించ చోతూ ఉంటే చేతులు వణికాయి. నెమ్మదిగా పక్కకి తీసి చూశాడు...

ఆమె వుంది

ఈ ప్రపంచంలో చాలామంది జీవితాన్ని అనుభవించరు, ప్రేక్షకుడిలా చూస్తూ ఉంటారు. 'మిస్స' వుతున్నా మనే తొందరపాటే వీళ్ళని ఏదైనా అనుభ వానికి పురికొల్పుతుంది తప్ప... అందులోంచి ఆనందాన్ని ఆస్వాదించాలనే ఆసక్తి ఏమీ ఉండదు ఇలాంటి వ్యక్తులకి. అవతలివాడు సిగరెట్టు తాగడంలో పొందే ఆనందాన్ని తాను పోట్టుకుంటున్నానేమో అన్నభావంతోనే ఈ రకం మనిషి సిగరెట్టు తాగటం ప్రారంభిస్తాడు. అర్థం చేసుకోలేకపోతే వీళ్ళంత దురదృష్టవంతులు ఇంకెవరూ ఉండరు.

❁ ❁ ❁

(ఆంధ్రప్రభ - 1969)